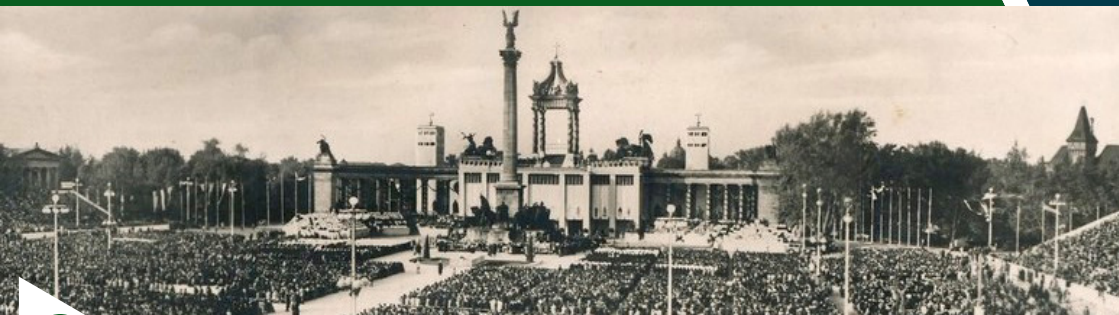
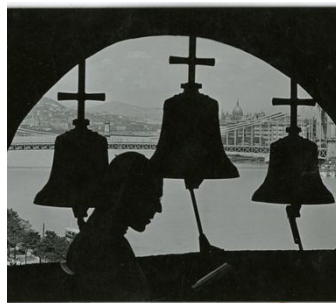

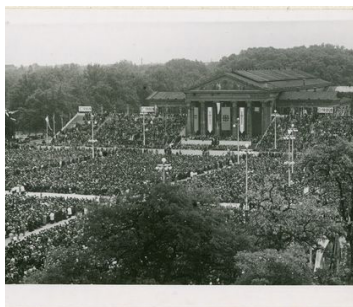

ÖRÖKZÖLD

Minden ünnep egyszer véget ér. Kimerül a szem, kábult lesz az agy, fáradt lesz a test. Más ünnepek jönnek, új benyomások, s az előbbi eltűnik a lélekből, kimosódik az emlékezetből. De az az ünnep, amelyet három felejthetetlen napon áténekelünk imádságos szívvel, dicsérő ajakkal, örökre lelkünkben él. A budapesti Eucharisztikus Kongresszus szívünkbe vésett három napja. Visszaidézzük tehát a csodás élményeket és két hetedikes tanulóink szemén és tollán keresztül meg is örökítjük intézetünk évlapjain...

Május 25-én hajnalban nem bújt elő a Nap. Hamiskás mosollyal nézett le a vigasztalan, sötét felhőkárpitok mögül városunkra, ahol itt is, ott is kis zarándokcsapatok széllel, álomúzó hideg esővel küzdve mentek az állomás felé. Tizenöt kocsiban indult Pécs város mindkét nembeli ifjúsága zarándokútra. Mi, ciszterci fiúk, vagy 80-an jó igazgató urunkkal és még nyolc tanárunkkal a szerelvény végén kaptunk helyet. Sívított a gőz, dohogott jó mozdonyunk, amikor, mint még nagyon sokszor a három nap alatt, felcsendült imaindulónk: „Győzelemről énekeljen ...”

Budapesten már a vén Nap sem bírta tovább türtőztetni kíváncsiságát. Vagy talán a jó Isten parancsolta így, de kibújt a felhők mögül. A budai ciszterci gimnázium tornaterme ugyancsak csodálkozott, amikor megpillantotta a 80 pécsi fiút, de a mi szép pécsi iskolánkhoz szokott szemünk is megakadt szállásunk pompás felszerelésén. Még a kényelmesek is megelégedve tapogatták a vadonatúj pokróctakarókat és a derékaljakat.

Ami pedig ezután következett, az már mind az annyiszor elképzelt álmoknak legnagyobb részéé, minden képzeletet felülmúló beteljesedése lett. Délután részt vettünk a megnyitó ünnepségen. Csodálatos az a rend és fegyelem, ahogyan a többszázazres tömeget elhelyezték. A városligeti tó medrében ült az ifjúság; a liget és Vajdahunyadvár gyönyörű panorámájában mégsem volt idő gyönyörködni; még egyszer valami utolsó sejtelmes várakozás bizsergett át a szíveken, azután megkondultak a harangok: kezdődik a **XXXIV. Eucharisztikus Kongresszus**. Szemünk előtt, a hídon vonult el a papság különböző színekben pompázó, végeleáthatatlan sora. A különböző nemzetiségű kispapok, szerzetesek, világi papok, kanonokok, apátok, püspökök és bíborosok mind idejöttek hozzánk, hogy imádkozzanak Krisztushoz a békéért, a népek megértéséért és – mint azt a legátus-bíboros szavai és a szentatya szózata is bizonyították – nem utolsósorban értünk is, magyarokért. Alig tudtunk azonban betelni a sok pompával,

már is felhangzott a pápai himnusz dallama, majd végig hallgattuk a pápai bullát, melyben a bíboros-legátus kapott küldetésére felhatalmazást. A megnyitó beszédek után meghatottan és nagy lelkesedéssel hallgattuk Pacelli bíboros úr Őeminenciájának hazánkat éltető magyar szavait. Azután az utolsó tapsvihar elültével megkezdődött az elvonulás. Közben a Nap lenyugvó sugarai bearanyozták a Hősök-terét, rajta a mennyezete s ünnepi oltárt, a papság bíbor- és violaszínét, harangok zúgtak, szárnyalt az ének, és a harsonák ezüst szava hirdette: **Christus vincit, Christus regnat, Christus imperat.**

Csütörtökön reggel még szebb idő fogadott bennünket, mikor másfélórai utazás után kiérkeztünk a ligetbe. „**A nap valósággal körülrajong benneteket örömeiben, hogy a százezernyi tiszta diáklelket láthatja**”, mondotta **Pusztai Sándor**, aki egész mise alatt a rádió keresztül velünk beszélt, imádkozott és tájékoztatott bennünket. Költői szavainak áhítata megtermékenyítette a 150 ezer ifjú szívét, hogy méltóképpen egyesüljenek lélekben is az ünnepelt Krisztus Királlyal. Felemelő volt hallani, amint 150 ezer fiatal ajak közös imádsága és éneke – magukat Istennek ajánlása – szállott Istenhez. Még felemelőbb és valóban feledhetetlen percek következtek most. Mérhetetlen ezer lélek evett az Élet Kenyeréből és oltotta lelki szomját az Örök Forrásból. Aranyos frigyszekrényekben jött közénk az Úr, mi szívünkbe zártuk az Isten Bárányát és Ő eggyé lett velünk.

Szentmise után a főváros reggelivel vendégelt meg bennünket, reggeli után pedig csoportunk szétoszlott, hogy az esti gyülekezésig ki-kí maga csodálhassa meg fővárosunknak, a Duna ünneplőbe öltözött gyönyörű királynőjének szépségeit.

Este a kongresszus legpompásabb, külsőségeiben és bensőségében egyaránt legragyogóbb ünnepségén, a dunai hajókörmönten való részvételre gyülekeztünk. Olyan felemelő, olyan csodálatos volt ez az ünnepség, amelyhez hasonlóban talán sohasem lesz részünk. Itt elfelejtettük a közel hatórás várakozás fáradságait, elfelejtettük a világot, egész lelkünk egybeforrott Krisztussal; itt talán még a hitetlenek is térdre borultak, hiszen Isten lehet csak az a Krisztus, akit 2000 év után is ilyen csodálatos diadallal ünnepelnek.

A hajókörmönet valóban a diadalmas Vezér seregszemléje volt. Már este ½ 7-kor elfoglaltuk helyünket a Dunaparton. Lassan leszállt az est. Ezernyi fáklya, milliónyi lámpa fénye reszketett az emberek szemén s az öreg Duna tükörcsöve. S a hidak aranyló íve összekötötte a százezreket. A Gellérthegy keresztlángoló neonsöve valami megnyugtató fényt lövelltek szerteszét. És jött a Király úszó mesevárban, aranytrónuson. Előtte, mögötte fénycsodákon udvara, szolgálói. – Halálos csend volt. – A hajók ütemes dohogásába emberszívek dobbantak bele. A Szent István-gőzös orrán fénycsórók csóvjája vont földi glóriát sugárlegyezőből

a májusi égre. Szívbemarkoló volt, amikor a Király áldásra emelkedett. Az utcák porában kivétel nélkül földre omlott embertömegek. S amikor a pompás tűzkereszt felemelkedett a Gellérthegy ormán a tűzijáték után, szívünkbe dobbant az isteni szó: „E jelben győzni fogsz!”

Majdnem éjjel egy óra volt, mire hazaérkeztünk, hogy kipihenjük az egész napnak szívesen vállalt, de mégis nehéz fáradalmait. Másnap reggel gyönyörűséggel tekintettük meg szállásunk hatalmas épületét, csodálatos jártunk a pompát és előkelőséget sugárzó barokk folyósókon és nem győztünk betelni szállóhelyünk szépségeivel.

De végül elérkezett a visszautazás napja is. Pénteken, 27-én délelőtt még részt vettünk az ifjúsági nagygyűlésen, utolsó hitvallásunkon, délután azonban már ott állottunk a fel díszített, indulásra kész vonat előtt. Még egy utolsó pillantást vetettünk a feledhetetlen emlékek színhelye felé, azután a kongresszusi himnusz hangjai mellett megindult velünk a vonat, hogy vigyen ismét a megszokott, mindennapi munka medrére felé. Pár óra múlva fáradt ajkak, de megújult szívek daloltak bele a robogó vonatkerekek ritmusába: „**Krisztus kenyér s bor színében Úr s Király a Föld felett!**”

A többi ünnepségen, az éjszakai szentségimádáson, a legátusi misén, a nagy körmenetben már csak lélekben, az éther hullámain keresztül tudtunk részt venni.

¹Forrás:

A Ciszterci Rend

Pécsi Nagy Lajos

Gimnáziumának

(IV.-VIII. oszt.

Reálgimnázium)

Értesítője az 1937-38.

iskolai évről

Azóta pedig, valahányszor lélekben újra átéljük azokat a szép napokat, mindig felcsillan bennünk a remény. Arra gondolunk megint, ami ott fent is annyiszor eszünkbe jutott, s amely gondolatban a Szentatya szózata még jobban megerősített: Lehetetlenség, hogy Isten elhagyja ezt a nemzetet, amely oly buzgón esdett közbenjárásáért, oly ájtatosan térdelt előtte és nagy, fáradtságos, de odaadó munkával oly szépen tudta megrendezni Krisztus földi diadalútját.¹

